

Θέλω να μιλήσω σ' εσένα Μητέρα
Όπου, όποτε, όπως και όποια κι αν είσαι.

Εσένα που δεν χωράς σε ταμπέλες.
Που είσαι γυναίκα ή άνδρας, μητέρα, πατέρας, φίλη, ίσως και σύζυγος.
Που είσαι ζωντανή. Μα κι εσένα που είσαι η πιο ζωντανή μου ανάμνηση.
Εσένα που απλά και αληθινά είσαι ΕΣΥ!

Ξέρεις, Μητέρα, τόσα χρόνια ζούσα το σκοτάδι ενός εύκολου ονείρου
και πάλεψα για να βρω το δικό μου φως της αλήθειας.

Μου έδωσες ζωή και μόνο μια ηρωίδα μπορεί αυτό να το καταφέρει.
Όμως, όταν ήρθε η ώρα στο σκοτάδι να μπει μια αχτίδα φως,
και είδα πως είσαι άνθρωπος, γκρεμίστηκες από τον θρόνο
που τόσο επιμελώς κι αυθόρμητα σου είχα χτίσει.
Και μαζί σου στα συντρίμια πήρες τον κόσμο μου όλον.

Καθισμένη μέσα σε τούτο το ημίφως,
είδα πως αυτό που αποκαλούν τέλεια μητέρα δεν υπάρχει.
Μια πλάνη είναι. «Ένα πουκάμισο αδειανό» που είπε ο ποιητής.
Έτσι, για να παλεύεις εσύ να το γεμίσεις,
και να το κουλουριάζω εγώ μπροστά στα μάτια σου,
παίζοντας τον ρόλο του θύματος.
Το ρούχο αυτό όμως πια, δε μας χωράει.

Ναι, πέρασα μέσα από φωτιά κι από σκοτάδι, Μητέρα.
Μα τώρα πια σε βλέπω πιο καθαρά από ποτέ.
Εσένα, που δε θα διάλεγα, αν μου δινόταν η ευκαιρία να διαλέξω μητέρα πριν έρθω
εδώ στον κόσμο. Μη με παρεξηγείς. Απλώς δε θα διάλεγα τις ατέλειές σου.
Κι έτσι δε θα διάλεγα εμένα.
Διότι, αν εσύ ήσουν μια άλλη μητέρα, ακόμα και η ιδανική,
τότε εγώ ποια θα ήμουν;

Τα θέλω τα λάθη σου, λοιπόν. Τα θέλω και τα σωστά σου.
Αυτά μ' έκαναν να είμαι σήμερα εγώ.
Κι αν χρειάστηκα ν' απορρίψω εσένα, σήμερα επιλέγω εμένα.
Κι αυτό αρκεί και για τις δυο μας.

Αφήνω πίσω μου τα βάρη τώρα πια, τα φτερά μου είναι έτοιμα.
Ξεριζώνω ένα πούπουλο, το βουτώ στης καρδιάς μου το κόκκινο και γράφω...

Ξέρω πως έκανες ό,τι καλύτερο μπορούσες.
Ξέρω πως κάνεις ό,τι καλύτερο μπορείς.

Τώρα Είμαι εγώ. Κι αναλαμβάνω πλήρως την ευθύνη της ζωής μου.
Μπορείς να ξεκουραστείς, μαμά. Άσε τις ενοχές σου να ξεκουραστούν κι αυτές.

Τώρα Είμαι εγώ και σε βλέπω.
Τώρα Είμαι εγώ και σε συγχωρώ, σε αποδέχομαι.
Σε αγαπώ.

Κι όσο περισσότερο αποδέχομαι κι αγαπώ εσένα,
τόσο πιο βαθιά αποδέχομαι κι αληθινά αγαπώ εμένα.

Τώρα Είμαι εγώ.

*Απόσπασμα από το βιβλίο Η τέχνη μου να Είμαι εγώ,
της Στεφανίας Τσακιδάκη
Εκδόσεις Φυλάτος*